

налъ да се именува *Бенковски*, и подъ това чуждо име увѣковѣчи паметъта си въ бѣлгарската история.

Младъ и буенъ младежъ, Георги Бенковски билъ смѣлъ борецъ, но малко нетърпеливъ. Напротивъ, разсѣдливитѣ панагюрци настоявали да се действува по-предпазливо и да не се бърза съ въстанието, докато то не се подготви и подеме отъ цѣлия народъ. Затова ржководителтъ Бенковски решилъ да се свика *Народно събрание* отъ пратеници на всички мѣстни комитети въ окръга, което да поеме отговорността за въстанието и да опредѣли деня на обявяването му.

За мѣсто на това тайно и сѣдбоносно събрание било избрано *Оборище*, като най-потулно кѣтче въ планината.

Народнитѣ представители пристигнали въ Панагюрище, ужъ на пазаръ, а тайно били изпращани по различни пѣтеки за тайното сѣборище, което знаели само ржководителитѣ и тѣхнитѣ куриери (провождачи).

Пристигнали пратеници отъ 58 села и градове. Дошли и апостолитѣ *П. Воловъ* отъ Копривщица и *Г. Икономовъ* отъ Сливенъ. Другиятъ ржководителъ *Тодоръ Каблешковъ* заболѣлъ и не можалъ да дойде на уречения день. Бенковски билъ посрещнатъ съ радостни поздравии. Тукъ е и *Захарий Стояновъ*, който по-късно написа прочутитѣ *Записки по бѣлгарскитѣ въстания*.

На 14 априлъ (старъ календаръ) подъ вѣковнитѣ буки на *Оборище* било открито *Първото бѣлгарско народно събрание*.

*

Председателъ на Събранието е апостолтъ Георги Бенковски. Попъ Груйо прочита молитва и заклева народнитѣ пратеници въ кръста и камата.

Кръстъ и кама — ето символтъ на народната борба за освобождение отъ омразното робство.